

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita B. Evgenii Et Mariae Eivs fili, ex ea quæ est per Simeonem
Metaphrasten.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

onus diuinam in Parthenio virtutem agnosces, Melis vber-
 decimam omnium fructuum ei offerret; quam rima praxer
 vir Dei accipere noluit, sed pauperibus distribui expectatio-
 mandauit, atque vt in omni vita benignitatis & nem.
 misericordiz studium coleret, admonuit.

Hic igitur alijsque infinitis virtutibus clarus, S. Partheni
 faniter e vita excessit. Cuius funus Heracles E- moritur.
 pitheos Hypatianus, cum alijs circumquaque
 Iocillius episcopis, Lampsacum veniens multis
 cum lacrymis curauit, & summo cum honore
 ac reuerentia in oratorium, quod ipse edificauit,
 intulit. Vbi quotidie sua ad Deum supplica-
 tione non cessat facere miracula, dæmones expel-
 lere, leprosos mundans, & omnem morbum ac
 aggritudine curans, virtute & gratia Domini
 nostri Iesu Christi: cui gloria & potentia, nunc &
 semper, & in secula seculorum. Amen.

Miracula
 post obitū.

VITA B. EVGENII ET MARIAE EIVS
 filia, ex ea quæ est per Simeonem Meta-
 phrasten.

VIT in Bithynia vir quidam Eugenius no- s. Februarij.
 mine, qui cum ex honesta & pia admodum
 vxore, filiam nomine Mariam suscepisset,
 omni morum integritate & sanctissimis dis-
 ciplinis imbuedam curauit. Cum autem vxore
 sancta, vehementer monastica vitæ puritate &
 carum rerum contemplatione delectaretur,
 omnes suas facultates filia tradidit, seseque dein-
 ce Christo Iesu in solitudine seruire velle di-
 cit. Quibus auditis prudens & ingenua virgo, Pa-
 tris inquit, nescis Dominum in Euangelio dicere:
*quis bonus animam suam ponit pro ouibus suis, &
 qui saluam facit animam, est tanquam is qui creat.*
 Hæc

Insignis in
 virgine pru-
 dentia.
 Ioan. 11.

Hæc cum non sine lachrymis & eiulatu dicens pater ad misericordiam flexus; Filia, inquit, rarissima, quid vis tibi faciam, aut quid facere visum? Cui filia, Pater mi (inquit) si decreveris vitam aliquam solitudinem, apud viros pie præstantes, posthabitis mundi huius voluptatibus, recedere, me tibi sociam assume. Ego enim tonsa capitis mei coma, sumptaque virili veste tecum monasterium ingrediar, tecum me Christo consecrabo, tecum omni tempore diuina sodala laudibus incumbam.

Virilis animus in virgine.

Eugenius tonsa filia Marinum eam appellat.

Ingrediuntur monasterium.

Eugenio mortuo Maria quanta fecerit.

Beatus Eugenius his valde lætatus, vniuersa bona sua pauperibus, viduis & orphanis distribuit: & filia suæ comam torondit, & habitu virili ornatam Marinum appellauit. His ita peractis, cum eam diuinis sermonibus ad constantiam & omnem virtutis perfectionem amplectendam hortatus fuisset, secum ad cœnobium assumptus in quo à fratribus libenter excepti, bonorumque ad operum societatem admissi, præ ceteris omnibus admirandis virtutibus claruerunt.

Contigit autem non multo post, ut mortuo parente, Maria longè maiori studio, diuinis se rebus manciparet, eoque diuina gratia perueniret, ut dæmones ab obsessis corporibus profligaret. Unde humani generis hostis acerbissimis inuidia stimulis contra eam incitatus, varias ei inuidias struere cœpit, quò vel à tanto virtutum culmine eam deijceret, vel certè, apud alios monasterij illius monachos, insigni aliqua infamia notaret.

Erat in more positum ut singulis quibusque mensibus quatuor monachi ad alia loca (in quibus amplissimæ monasterij possessiones sitæ erant) destinarentur. In media autem via, propter itinere

is longinquitatem diuersorium eis paratum erat, in quo sessa membra recreabant. Quodam itaque die monasterij Præfectus Mariam euocauit, atque ad eadem illa loca, pro ministerio obuendo, destinauit: tantò securius, quantò eius vitam ab omni peccati labe remotiorem cernebat. Egredia ergò Maria cum alijs tribus, eiusdem professionis monachis, ad paratum hospitium diuertit. Porro hospitij illius Præfectus vnicam habebat filiam, insigni admodum specie virginè, cui ea nocte miles quidam vitium intulerat, quã ut concepisse animaduertit, persuasit ei ut culpã in iuniorem illum monachum Marinum transferret. Fecit illa, quemadmodum scelerato à milite edocta fuerat.

*Puella vitia-
to infamat
Mariam.*

Parens igitur cum audiret filiam suam, vnicũ totius familiæ decus, à Marino corruptam, furibunda mente ad monasterium cucurrit, & Marinum apud monachos atque monasterij Præfectũ, magna verborum contumelia admissi sceleris vehementer incusauit. Interea Marinus, rerum quæ agebantur ignarus, ab obedientiæ opere ad monasterium reuersus est. Præfectus verò, cognito eius aduentu, durissimis eum verbis excepit. Hæc inquit, dicebat, ô Marine, est tua sanctitas, quam omnes præditum esse putabamus? Quando diuersus fuisti in diuersorio, attulisti vitium filia præfecti diuersorij. Qua de causa pater eius huc veniens, tanquam per theatrum traduxit nos monachos. Marinus, his auditis, tanquam patrati sceleris reus, humi se in faciem prostravit, & erratis precibus infimis precibus postulauit. Cui Præfectus acrius irascens; Vade, inquit, neque enim sacro monasterij huius limine dignus es. Hæc cum diceret: eum exturbauit.

*Præfectus
monasterij
durissimè
inrepat
Mariam.*

*Patetur cri-
men quod
nò admisit.*

At

Eximia eius
mansuetu-
do & pati-
entia.
Maria nu-
trit infantē.

At ille summa mansuetudine iniuriam
monasterio est egressus, sed itaque præ foribus
tribus, omnium iniurias, frigus etiam
stus inuictis animo tolerans. Et hæc quidem
via fuere, si cum partu miseris & doloribus
(parens enim puellæ masculum puerum
proiecerat, nutriendumque reliquerat) con-
ratur. Nihilominus Marinus sumpto puerum
paternam impendebat curam, omnium sibi
irrisioni expositus. Nec desistit unquam quæ-
rimorum criminum reus, prætereuntibus & cas-
sam afflictionis eius querentibus fateri, se ob-
missum fornicationis crimine, ex monasterio
iectum esse.

Tribus autem annis hoc modo transactis, fr-
tres eius poenitentia & afflictione gravissima ad
misericordiam flexi, teditum ei ab Abbate im-
petrare voluerunt, cum quæ ille inexorabilem se ex-
hiberet, monachi omnes diuinam bonitatem cõ-
testati sunt, se tantam in Abbate sæuitiam excu-
re non posse, quare si Marinum, omnibus iam po-
nitentiæ laboribus confectum admittere recusa-
ret, se protinus quoque monasterium deserere
velle. Tandem his obtestationibus victus præ-
fectus, Marinum quidem admisit, sed ad vilissima
monasterij munia obeunda deputavit. Quæ ille
cum gaudio & gratiarum actione suscepit, isique
etiam indignum se reputabat. Neque hic tamen
minora prioribus certamina defuerunt. Seque-
batur eum puer, lachrymabili interdum voce, vi-
ctum aliaque vitæ necessaria postulans, quæ non
sine quotidiano vultu sui pudore ei suppeditare
poterat. Puerum tamen in omni sanctitate edu-
cabat, ad eum ut etiam propter vitæ & morum inte-
gritatem, sacro consortio dignus haberetur, &
miri-

Post tres an-
nos recipi-
tur ad mo-
nasterium.
Summa hu-
militas eius

nificè ab omnibus diligeretur. Post hæc au-
 tem cum Dominus, eius fidem & pias lachry-
 mas sempiternis gaudijs compensare decreuif
 ser, omnibus in seijs, ad regna calorū eam euo-
 cauit. Triduo à diuinis laudibus & quotidiano
 monasterij seruitio abfuerat, cum fratres cellu-
 lam ingressi, eam in Domino obdormiuiffe, pu-
 eruntque luctu & lachrymis deformatum assi-
 dentem inueniunt. Præfectus audito eius obitu,
 Vt (inquit) illi ; quomodo sic excessit, quam
 quæro de sceleribus suis Deo rationem red-
 det? Interea cum corpus ad lauandum de mo-
 re nudaretur, inuenta est mulier. Tunc verò incre-
 dibili stupore oppressi, profusis lachrymis mise-
 ricordiam Domini implorârunt. Præfectus autē
 mente & corpore pauidus, ad eius se pedes pro-
 uoluit, obtestans se inde non recessurum, nisi pec-
 catorū suis, per ignorantia in eam commissi, veniam
 haberet. Hæc ingenti lachrymarum vi humi pro-
 stratus orabat, cum vox cælitus demissa ad aures
 eius fertur dicens; Quia ignorans fecisti, pecca-
 tum tuum veniam meretur.

Migrat è cof-
pore.

Præfectus à
sacris reli-
quijs veniã
petit.

Tunc surgens Abbas, diuersorij præfectum,
 cuius filia à milite vitiata fuerat, ad se euocauit,
 etque Marini sexum & admirandam vitæ sancti-
 tatem detexit, qui rei admiratione stupefactus, a-
 cubissimè errorē suum desseuit, & à sanctis reli-
 quijs veniã postulauit. Post hæc venerandum il-
 lud sacratissimæ virginis corpus cum Psalmis, &
 hymnis, & multis luminibus, ad insignem quen-
 tum monasterij locum defertur, cum ecce filia
 Præfecti à dæmone corepta accurrit, & militem
 admisi criminis magna voce reum clamat, se que
 eius fallacijs in extremam miseriam adductam
 esse vociferatur. Sed cum ab alijs manu ducta

Item præfa-
ctus hospi-
tij.

Filia Pando-
chei arrepta
à Dæmone
& suum cri-
men cõfessã
curatur me-
ritis S. virgi-
nis.

T t sanctis-

sanctissimas attingisset reliquias, fuit protinus ab impuro hospite liberata, & ad veram peccatorum suorum confessionem precibus Marthæ perduçta.

VITA S. PAVLI, EPISCOPI VIRDUNENSIS, ex ea quæ est optima fide apud Surium. Cloruit temporibus Dagoberti Regis Francorum. Orbnatusque est Episcopus Anno Domini 621.

Recensetur verò 13. eius sedis

Antistes.

Vide Caf.
Baron in
Notatio.
Martyr R6.

3. Februarij.

Patria eius.

Valde studet
officij chari-
tatis.

Genes. 12.

BEatus Paulus Virdunensis ecclesiæ Prælati dignissimus, beatissimi Pauli apostoli imitator egregius, quem non minus vita & moribus, quam nomine referre pro viribus conatus est, in Gallia Belgica parentibus ortus est non infima dignitate. Porrò in ipsis annis teneris, omnibus artium maximarum disciplinis egregie excultus, statim se totum ad res diuinas, atque ad præcipua charitatis & misericordiæ opera excenda contulit; a deò vt facultates suas omnes in egenos, morbosos, nudos, fame sitique afflictos, admirabili benefaciendi studio conferret, nihilque sibi, præter ea quæ sunt ad victum & cultum corporis necessaria, retineret.

Vacabat interim ieiunijs & precibus, & quam actiua vitæ cum Martha non segniter nauaret operam, attamen diuinæ contemplationis audis, eam ceu partem meliorem, cum Maria arctius complecti cupiebat. Cumque hac in cogitatione diu noctuque versaretur, modumque inquireret quinam ad summum posset perfectionis apicem pertingere, diuinitus illius animo saluberrimum incidit consilium, vt cum magno illo Abrahamo, exiret de terra & cognatione sua, ad ex-